

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 80 PŽ-3004/2023-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Tatjane Kujundžić Novak, predsjednika vijeća, Mirne Maržić, suca izvjestitelja, i Draženke Deladio, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza SYNERGOS EKO d.o.o. u stečaju, OIB 18424145348, Karlovac, Luščić 70, kojeg zastupa punomoćnik Ante Šeparović, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Daria Lovrića, OIB 87801740786, Vale Vouka 7, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Vujasin, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Vujasin & partneri j.t.d. iz Zagreba, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-45/2021-32 od 2. lipnja 2023., u sjednici vijeća održanoj 3. travnja 2024.

p r e s u d i o j e

I. Odbijaju se tužiteljeva i tuženikova žalba kao neosnovane i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-45/2021-32 od 2. lipnja 2023.

II. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 7.790,00 EUR.

r i j e š i o j e

Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-45/2021-32 od 2. lipnja 2023. i predmet vraća u tom dijelu prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-45/2021-32 od 2. lipnja 2023. u točki I. izreke utvrđuje se da je Ugovor o prodaji tražbine od 19. svibnja 2017. ovjeren kod javnog bilježnika Sande Pandže poslovni broj OV-1447/2019, sklopljen između tužitelja i tuženika, bez učinka prema stečajnoj masi tužitelja. U točki II. izreke se nalaže tuženiku da naknadi tužitelju trošak parničnoga postupka u

iznosu od 26.516,34 EUR, a u točki III. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu daljnjih troškova postupka u iznosu 12.330,88 EUR.

1.1. Rješenjem Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-45/2021-32 od 2. lipnja 2023. prvostupanjski je sud donio odluku da je djelomično povučena tužba, i to u dijelu kojem se nalaže tuženiku da uplati u stečajnu masu sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijanoga ugovora.

2. Iz obrazloženja pobijane presude razvidno je da je tako prvostupanjski sud odlučio jer je utvrdio da je sklapanjem predmetnog ugovora došlo do namjernog oštećenja vjerovnika i to sukladno odredbama čl. 202. st. 3. Stečajnoga zakona („Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17 i 36/22; dalje: SZ) jer je predmetni ugovor sklopljen između stečajnog dužnika i bliske osobe, a tuženik nije uspio dokazati da mu u vrijeme sklapanja ugovora nije bila poznata niti morala biti poznata namjera dužnika da ošteti vjerovnike.

3. Žalbu protiv prvostupanjske presude izjavili su tužitelj i tuženik dok je žalbu protiv rješenja izjavio samo tuženik.

4. Tuženik pobija prvostupanjsku presudu zbog nepotpunog i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog bitnih povreda odredaba parničnoga postupka i zbog pogrešne primjene materijalnoga prava. U bitnome tuženik navodi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 305. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07., 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP) kada nije preotvorio glavnu raspravu zbog isprava koja je tuženik u spis dostavio nakon zaključenja glavne rasprave. Nadalje, u žalbi tuženik navodi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje kada je zaključio da je tuženik znao, odnosno, da je morao znati za okolnosti koje upućuju da društvu Synergos Eko d.o.o. prijeti nesposobnost za plaćanje, a sve na temelju pogrešne ocjene iskaza tuženika iz kojeg proizlazi upravo suprotno, i to da je tuženik učinio sve kako bi se izbjegli problemi s likvidnošću. Također, tuženik navodi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio postojanje tražbine Republike Hrvatska i oštećenje vjerovnika Republike Hrvatske na način da bi tuženik sebe stavio u povoljniji položaj i tako remetio red namirenja. Tuženik ukazuje da je prijava tražbine vjerovnika Republike Hrvatske bila učinjena izvan svih rokova jer je stečajni postupak bio otvoren i zaključen 17. rujna 2019., a što je više od godine i pol prije prijave tražbine u stečajni postupak. Dodatno, tuženik ukazuje da nije postojao dug prema poreznoj upravi već da je to potraživanje bilo regulirano Ugovorom o obročnom namirenju poreza na dobit. Konačno, tuženik prigovara i pravilnosti odluke o troškovima postupka. Predlaže drugostupanjskome sudu prihvatiti žalbu tuženika i preinačiti prvostupanjsku presudu na način da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, to jest podredno, ukinuti prvostupanjsku presudu i predmet vratiti natrag prvostupanjskome sudu na ponovno suđenje.

4.1. Tuženik izjavljuje žalbu i protiv rješenja prvostupanjskoga suda kojim je djelomično povučena tužba te ističe da je došlo do bitne povrede odredaba parničnoga postupka iz razloga što se tuženik izričito protivio povlačenju tužbe, a koje se dogodilo nakon zaključenja prethodnoga postupka.

5. Tužitelj u svojoj žalbi pobija točku III. izreke prvostupanjske presude koja predstavlja u okviru presude rješenje o troškovima postupka. Tužitelj smatra da je prilikom određivanja iznosa za naknadu troškova postupka za podneske tužitelja od 3. studenog 2021. i 7. studenog 2021. prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23; dalje: Tarifa) jer pogrešno smatra da se radi o neobrazloženim podnescima te je prvostupanjski sud trebao pravilno primijeniti odredbu Tbr. 8. t. 1. Tarife.

6. Odgovor na žalbu je izjavio tužitelj u kojem pobija žalbene navode tuženika.

7. Žalbe tužitelja i tuženika protiv presude su neosnovane dok je žalba tuženika protiv rješenja osnovana.

8. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. ZPP-a u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a), osim u pogledu odluke o troškovima postupka.

9. Donošenjem pobijane presude nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti pa ni ona na koju ukazuje žalitelj (iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a). Ta presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama o kojima ne postoji proturječnost između onoga što je u obrazloženju presude navedeno o sadržaju isprava i samih tih isprava.

10. Predmet spora je pobijanje pravnih radnji dužnika u stečajnome postupku to jest radi utvrđenja da je ugovor o prodaji tražbine (kojeg su sklopili tužitelj i tuženik 29. ožujka 2019.) bez pravnog učinka prema stečajnoj masi.

11. Tuženik u žalbi prigovara utvrđenom činjeničnom stanju od strane prvostupanjskog suda i to da je tuženik znao ili morao znati za okolnosti koje upućuju da društvu Synergos Eko d.o.o. prijeti nesposobnost za plaćanje. Potrebno je ukazati da u ovome postupku pravnu osnovu pobijanja pravnih radnji dužnika predstavlja odredba čl. 202. st. 3. SZ-a koja propisuje namjerno oštećenje stečajnih vjerovnika sklapanjem naplatnog pravnog posla između dužnika i njemu bliske osobe, a što tuženik prema društvu dužnika svakako jest na temelju odredbe čl. 207. SZ-a. Člankom 202. st. 3. SZ-a određeno je da se taj ugovor ne može pobijati ako je sklopljen ranije od dvije godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili ako druga strana dokaže da joj u vrijeme sklapanja ugovora nije bila poznata niti joj je morala biti poznata namjera dužnika da ošteti vjerovnike. Dakle, zakonodavac propisuje oborivu zakonsku presumpciju kojem se pretpostavlja postojanje namjere i znanje za tu namjeru da se oštete vjerovnici na strani tuženika. Ovaj sud se slaže s utvrđenim činjeničnim stanjem od strane prvostupanjskoga suda iz kojeg proizlazi da tuženik tijekom postupka nije uspio dokazati da nije znao za namjeru da se oštete vjerovnici u stečajnome postupku. U čl. 202. st. 1. SZ-a propisano je da znanje za namjeru da se oštete vjerovnici se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom

oštećuju vjerovnici. Znanje tuženika da postoji nesposobnost za plaćanje je vidljiva iz činjenice da je on bio i bliska osoba dužniku i to osoba ovlaštena za zastupanje stečajnoga dužnika, da je nad dužnikom 31. listopada 2017., kada je tuženik bio osoba ovlaštena za zastupanje dužnika, otvoren predstečajni postupak i to po prijedlogu stečajnoga dužnika od 17. listopada 2017., i to sve iz razloga određenih u čl. 4. st. 1. SZ-a, to jest da je kod dužnika postojala prijetuća nesposobnost za plaćanje. Također, znanje tuženika se očituje i u činjenici da je nakon usvajanja plana restrukturiranja rješenjem od 17. rujna 2019. (list 6. spisa) otvoren i zaključen skraćeni stečajni postupak nad dužnikom, a u čl. 5. st. 2. SZ-a su kao stečajni razlozi propisani nesposobnost za plaćanje i prezaduženost. Stoga, iz utvrđenoga činjeničnoga stanja nedvojbeno proizlazi da je tuženik kao istovremeno bliska osoba s kojom dužnik sklapa pobijani ugovor i to kao osoba ovlaštena za zastupanje dužnika znao da postoji nesposobnost za plaćanje na strani dužnika te je stoga utvrđeno i postojanje namjere da se oštete vjerovnici na strani tuženika. S obzirom na navedeno pravilno je prvostupanjski sud utvrdio činjenično stanje kada je zaključio da tuženik nije uspio dokazati da nije znao za postojanje namjere da se sklapanjem pobijanoga pravnoga posla oštete vjerovnici.

12. Neosnovani su žalbeni navodi tuženika u pogledu da nije dokazano oštećenje stečajnih vjerovnika, kao i navodi koji se odnose na ne postojanje tražbine vjerovnika Republike Hrvatske jer je tražbina prijavljena u stečajni postupak nakon proteka rokova i to više od godine i pol dana nakon donošenja rješenja o otvaranju i zaključenju stečajnog postupka. U čl. 212. st. 8. SZ-a je propisano da stečajni vjerovnik koji je uspješno pobio pravnu radnju kojom su oštećeni stečajni vjerovnici u slučaju kada je nedostatnost stečajne mase utvrđena već tijekom prethodnog postupka, zbog čega je stečajni postupak otvoren i odmah zaključen, ima iz onoga što se mora vratiti u stečajnu masu na temelju stavka 5. ovoga članka pravo prvenstvenog namirenja za troškove koji su bili potrebni za navedenu parnicu i da će stečajni vjerovnik čiji je tužbeni zahtjev za pobijanjem prihvaćen predložiti stečajnom sucu nastavak stečajnog postupka radi naknadne diobe. Dakle, iz odredbe čl. 212. st. 8. SZ-a proizlazi da je zakonodavac previdio mogućnost pobijana pravnih radnji stečajnoga dužnika i kada je zbog nedostatnosti mase stečajni postupak otvoren i odmah zaključen, što je upravo identično činjeničnom stanju u ovome postupku. Takvim rješenjem je od strane zakonodavca stvorena pravna praznina u pogledu dokazivanja ispunjenja općih materijalnih pretpostavki za pobijanje radnji stečajnog dužnika jer nije propisano na koji će način biti utvrđeno tko su stečajni vjerovnici, koje su njihove tražbine i druge relevantne činjenice. Prema stajalištu ovoga suda prvostupanjski su sudovi i stečajni upravitelj pravilno popunili pravnu prazninu koju je stvorio zakonodavac budući da su nastavili stečajni postupak u odnosu na stečajnu masu, izradili tablicu prijavljenih tražbina (list 69. spisa), ispitali i donijeli rješenje o utvrđenim tražbinama (list 242. spisa), a čime je utvrđeno postojanje općih materijalno pravnih pretpostavki potrebnih za pobijanje pravnih radnji dužnika u stečajnom postupku, i to: tko su stečajni vjerovnici, kolike su njihove tražbine i da se pobijanom pravnom radnjom remeti pravo na ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika).

13. Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio činjenično stanje da se ugovorom koji je predmet pobijanja remeti pravo na ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno da se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji

položaj (pogodovanje vjerovnika), sve propisano u čl. 198. st. 1. SZ-a. Naime, u čl. 6. pobijanog ugovora sklopljenog između stečajnoga dužnika i tuženika, koji je u vrijeme potpisivanja bio osnivač i osoba ovlaštena za zastupanje stečajnog dužnika, je ugovoreno da tuženik stječe tražbine stečajnoga dužnika zajedno s fiducijarnim osiguranjem na način da se tuženik odriče svih svojih potraživanja prema stečajnome dužniku na ime danih pozajmica i potraživanja s osnove imatelja poslovnog udjela. S obzirom na to da iz čl. 138. st. 1. SZ-a proizlazi da je potraživanje Republike Hrvatske tražbina prvog višeg isplatnoga reda, a na temelju čl. 139. st. 1. t. 5. SZ-a proizlazi da su potraživanja, koja predstavljaju kupovninu pobijanoga ugovora, tražbine nižeg isplatnoga reda neosporno je utvrđeno da je sklapanjem pobijanoga ugovora došlo do oštećenja vjerovnika i to na način da se remeti pravo na ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika te se tuženika stavlja u povoljniji položaj u odnosu na ostale stečajne vjerovnike.

14. Neosnovan je i žalbeni navod isticanja prigovora zastare u odnosu na tražbinu stečajnog vjerovnika Republike Hrvatske. Predmetna tražbina je utvrđena rješenjem o utvrđenim i osporenim tražbinama Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj St-445/2020 od 9. lipnja 2021. (list 242. spisa). Tuženik je bio ovlašten osporavati na ispitnome ročištu tražbinu stečajnog vjerovnika te bi u eventualnoj parnici u koju bi bio upućen od strane stečajnog suda mogao isticati prigovor zastare tražbine stečajnog vjerovnika. Tuženik stoga nije ovlašten u ovoj parnici osporavati postojanje tražbine stečajnog vjerovnika koja je utvrđena u stečajnome postupku.

15. Tuženik u svojoj žalbi navodi da je prvostupanjski sud pogrešno odbio prijedlog tuženika od 10. svibnja 2023. za preotvaranje glavne rasprave sukladno čl. 305. ZPP-a. Naime, tuženik je zajedno sa svojim prijedlogom dostavio u spis i nove dokaze, isprave porezne uprave koje tuženik nije mogao ranije dostaviti. U čl. 299. st. 1. ZPP-a je propisano da su stranke dužne u tužbi ili odgovoru na tužbu, a najkasnije tijekom pripremnoga ročišta predložiti dokaze potrebne za utvrđenje iznesenih činjenica na kojima temelje svoje zahtjeve, dok je u st. 2. tog članka propisano da stranke tijekom glavne rasprave mogu iznijeti nove činjenice i predložiti nove dokaze samo ako ih bez svoje krivnje nisu mogle iznijeti prije zaključenja prethodnog postupka. Dakle, odredbe Zakona o parničnom postupku ne poznaju odredbu koje omogućavaju strankama da iznose nove činjenice i nove dokaze nakon zaključenja glavne rasprave koja je u ovome predmetu zaključena raspravnim rješenjem od 20. travnja 2023. Slijedom navedenoga, neosnovani su žalbeni navodi tuženika te je prvostupanjski sud pravilno primijenio odredbu čl. 305. ZPP-a kada nije preotvorio glavnu raspravu na prijedlog tuženika.

16. Tuženik neosnovano u svojoj žalbi navodi da prvostupanjski sud nije u cijelosti odlučio o tužbenom zahtjevu tužitelja jer je tužitelj djelomično povukao tužbu, a sud je propustio odlučiti o povlačenju. Ukazuje se da je uz pobijanu presudu od strane prvostupanjskoga suda doneseno i rješenje kojim je sud odlučio o presumiranom djelomičnom povlačenju tužbe.

17. Tužitelj u svojoj žalbi pobija točku III. izreke prvostupanjske presude u dijelu u kojem je za podneske tužitelja od 3. studenog 2021. i 7. studenog 2022. prvostupanjski sud dosudio parnični trošak sukladno Tbr. 8. t. 3. Tarife umjesto prema odredbi Tbr. 8. t. 1. Tarife kako tužitelj smatra da je ispravno. Prvostupanjski

sud je pravilno primijenio odredbe Tarife kada je za te podneske dosudio trošak sukladno Tbr. 8. t. 3. Tarife. Naime, ne radi se o obrazloženim podnescima za koje je propisana puna nagrada u Tbr. 8. t. 1. Tarife te je stoga neosnovano primijeniti odredbu Tbr. 8. t. 1. Tarife. Podneskom od 7. studenog 2022. tužitelj samo uređuje tužbeni zahtjev sukladno uputi prvostupanjskoga suda sadržanoj u rješenju o preotvaranju glavne rasprave, a podneskom od 3. studenog 2021. tužitelj ponavlja već ranije iznesene navode ili iznosi pravna stajališta.

18. Odluka o troškovima žalbenoga postupka temelji se na odredbi čl. 166. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Prema stavu ovog suda sastav odgovora na žalbu nije bio potreban za vođenje predmetne parnice pa ni troškovi njegovoga sastava ne padaju na teret tuženika.

19. S obzirom na sve gore navedeno, žalbe tuženika i tužitelja su odbijene kao neosnovane te je odlučeno u skladu s čl. 368. st. 1. ZPP-a, kao u izreci ove presude.

20. U odnosu na žalbu tuženika protiv pobijanoga rješenja tuženik ukazuje da nije dosuđen trošak za povučeni dio tuženiku i da se je tuženik izričito protivio djelomičnom povlačenju tužbe. Iz spisa proizlazi da je tužitelj dostavio 8. studenog 2022. u spis podnesak kojim djelomično povlači tužbu, da taj podnesak nije dostavljen tuženiku i da se tuženik nakon uvida u spis samoinicijativno očitovao na njega podneskom od 1. prosinca 2022. u kojem se izričito protivi djelomičnom povlačenju tužbe. U čl. 193. st. 2. je propisano da se tužba može povući nakon upuštanja tuženika u raspravljanje i to sve do zaključenja glavne rasprave, ali samo uz izričiti pristanak tuženika. S obzirom na to da je pristanak tuženika očito izostao prvostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbe parničnoga postupka čime je počinjena bitna povreda parničnoga postupka opisana u čl. 354. st. 1. ZPP-a.

21. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u izreci ovoga rješenja u skladu s čl. 354. st. 1. ZPP-a na temelju čl. 381. i čl. 380. st. 3. ZPP-a.

22. U ponovljenome postupku prvostupanjski sud će meritorno odlučiti i o dijelu tužbenoga zahtjeva koji je tužitelj pokušao povući podneskom od 8. studenog 2022.

Zagreb, 3. travnja 2024.

Predsjednik vijeća
Tatjana Kujundžić Novak

Broj zapisa: **9-30864-f41d1**

Kontrolni broj: **0e4bd-ef783-ac1f6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Tatjana Kujundžić Novak, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.